

Verrader

Chris Ryan bij Boekerij:

Vuurland

Hebzucht

Codenaam: verkenner

De achtste man

Doelwit

Executie

Krachtstrijd

Het laatste wapen

Tegenaanval

Vuurgevecht

Bloedbroeders

Killzone

Complot

Osama

Schietschijf

Schietschijf: Missie 1

Schietschijf: Missie 2

Schietschijf: Missie 3

Schietschijf: Missie 4

De krijgsheren

Terroristenjager

Spervuur

Moordcommando

Dodenlijst

Vijandig gebied

Machtsspel

Geen genade

Man tegen man

Global strike

Klopjacht

Code zwart

Rood gevaar

Verstoten

Koud rood

Missie Zero 22

Meedogenloos

Machtsstrijd

Verrader

boekerij.nl

Chris Ryan

Verrader

Om een wereldoorlog te voorkomen gaat
Luke Carter de strijd aan met de meest
gevreesde vijand van de SAS

Vertaald door Jan van den Berg en Marieke van Muijden

ISBN 978-90-492-1189-9
ISBN 978-94-023-2969-8 (e-book)
NUR 330

Oorspronkelijke titel: *Traitor*
Vertaling: Jan van den Berg en Marieke van Muijden
Omslagontwerp: DPS Design & Prepress Studio,
Amsterdam, naar een idee van Headdesign.co.uk
Omslagbeeld: © Getty, Trevillion
Zetwerk: Mat-Zet b.v.

© 2024 Chris Ryan
© 2026 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekery bv,
Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

1

Hoofdkwartier van het Zuidelijk Militair District, Rostov aan de Don. Juni 2023

Generaal Gennadi Nikolajevitsj Zorin, algemeen commandant van de Russische strijdkrachten in Oekraïne, zat de jongste verslagen van het front te bestuderen toen hij de klopp op de deur hoorde.

Zorin was blij met de onderbreking. De verslagen waren deprimerend leesvoer. Hij las over ontmoedigde soldaten, bevoorradingsproblemen, kapotte of ontbrekende uitrusting en slechte inlichtingen. Er waren verhalen over uitgeputte troepen die zonder enige militaire training de strijd in werden gestuurd, gedwongen om maanden achtereen te vechten zonder afgelost te worden. Mannen die zo'n honger hadden dat ze in vuilnisbakken naar verrotte etensresten zochten.

Voor al het nieuws dat er junkies in de loopgraven liepen had de generaal verontrust. Dienstplichtige militairen die verslaafd waren aan amfetamine en mefedron om de verveling van het leven in een oorlogsgebied te helpen verdrijven. Ze werden in het inlichtingenverslag zombies genoemd.

Door dit alles zat generaal Zorin met een probleem: wat

moest hij tegen zijn betaalmeesters in het Kremlin zeggen?

In zijn optiek had Zorin twee keuzes, die geen van beide gunstig waren.

Hij kon zijn superieuren deelgenoot maken van de onge-redigeerde rapporten en hun een volledig, ongekuist verslag geven van de situatie die zich ruim honderd kilometer naar het westen aan de andere kant van de Oekraïense grens ont-vouwde.

Die keuze had zijn voordelen. In de afgelopen dagen had-den de troepen die onder Zorins bevel stonden een aantal beschamende nederlagen geleden. Zijn mannen waren uit verschillende belangrijke dorpen verdreven door de Oe-kraïners. Alleen de verdedigingslinies die Zorin had opge-steld – de vloeistofbarrières, mijnenvelden en het netwerk aan loopgraven – hadden voorkomen dat ze verder waren vernederd.

Inmiddels zou het slechte nieuws de president wel ter ore zijn gekomen. Dat was onvermijdelijk. Het gebruikelij-ke spelletje zou volgen, waarbij het Kremlin een zondebok zocht en mensen elkaar de schuld gaven in een poging aan het vuurpeloton te ontkomen.

Misschien was het dus geen slecht idee om al snel met zijn uitvluchten te komen en preventief in de aanval te gaan tegen beschuldigingen van incompetentie. Iedereen die de verslagen las wist dat de verantwoordelijkheid voor de ver-liezen in Oekraïne uiteindelijk niet bij Zorin lag, maar bij de mensen boven hem. De groep makkers, voormalige beulen en opportunisten waaruit de kring vertrouwelingen van de president bestond. Als het erop aankwam hadden zij de lei-ding over de speciale militaire operatie.

Maar die aanpak bracht aanzienlijk risico met zich mee. De vertrouwelingen van de president waren machtig. Heb-zuchtig, absoluut, maar ook gewetenloos. Ze zouden er niet blij mee zijn als een Russische generaal openlijk de ver-antwoordelijkheid bij hen legde. Dan zouden ze zeker op wraak uit zijn.

Zorin veegde de eerste optie van tafel.

Daarmee bleef optie twee over.

Hij kon het verslag verfraaien. Sterilisatie noemden zijn collega's dat. Vandaag de dag was het standaardpraktijk in de bovenste regionen van het Russische leger. Al het controversiële, alles wat de verstoorde opvattingen van de president over de gebeurtenissen in het veld kon tegenspreken, streepte je door. Natuurlijk was het onverstandig om ronduit te liegen. Het moest er niet te dik bovenop liggen, maar je kon de getallen altijd naar beneden bijstellen, het aantal slachtoffers minimaliseren, een aftocht verdoezelen, een nederlaag formuleren als tactisch terugtrekken.

De meeste van Zorins voorgangers hadden hetzelfde gedaan, omdat het strategisch gezien de veiligere keuze was; niemand wilde zich de woede van de president op de hals halen. Maar voor je carrière was het rampzalig.

Zorin was in het voorjaar aangesteld om het bevel over de Russische grondtroepen te voeren. Al snel had hij de oorzaak van al hun problemen in Oekraïne ontdekt, namelijk incompetentie en wanbeleid in de bovenste regionen.

Zijn voorgangers waren bang geweest de waarheid te spreken tegen degenen die de macht hadden. Ze hadden niet eens het lef om de president te laten weten wat er werkelijk speelde. Die was al geïsoleerd geweest, maar werd nu helemaal afgescheiden van de realiteit op de grond.

Maar er was nog nooit een oorlog gewonnen met een misleide opperbevelhebber aan het roer.

Zorin zag zichzelf als een trotse soldaat met veertig dienstjaren voor het vaderland. De mislukkingen in Oekraïne sneden door zijn ziel en vervulden hem met woede. Hij wilde herinnerd worden als de generaal die de neonazi's in Kyiv had verpletterd. In plaats daarvan zou Zorin, tenzij alles drastisch veranderde, waarschijnlijk hetzelfde lot ondergaan als de vorige commandanten. Omdat hij de onrealistische doelen die zijn meesters hem hadden gesteld niet kon behalen, zou hij worden aangespoord vroeg met pensioen

te gaan en zijn laatste jaren in zijn datsja in de buitenwijken van Moskou te slijten. Dan kon hij met zijn verbrijzelde reputatie van een bescheiden staatspensioen leven.

Geen goede keuzes.

Wat moest hij doen?

Zorin peinsde nog steeds over die vraag toen hij werd gestoord door het geluid van knokkels tegen de deur van zijn kantoor. 'Binnen,' zei hij.

De deur ging open en Zorin keek op. In de deuropening stond majoor-generaal Maxim Solakov, zijn plaatsvervanger. Solakov, een schurk met een stierennek, kale kop en gespierde borst, had ogen als glazen kralen en zijn neus was zo breed dat je er sneeuw mee kon schuiven. Zorin had een hekel aan zijn rechterhand en zocht al sinds zijn overplaatsing naar Rostov acht maanden geleden naar een manier om hem te lozen. Solakov was zo'n officier van het nieuwe slag die ervaring in Syrië had opgedaan. Een extremist die geloofde dat je de vijand het beste kon verslaan door hem volledig weg te vagen. Eerder een gangster dan een soldaat. Waarschijnlijk had die idioot nooit Clausewitz of Zjoekov bestudeerd.

'Ja, majoor-generaal?'

'Bericht van het bewakershuisje, meneer,' antwoordde Solakov toonloos. 'De voorhoede is er.'

'Voorhoede? Welke voorhoede?' snauwde Zorin.

Solakov staaarde hem uitdrukkingloos aan. 'Beveiliging, meneer. Uit Moskou. Ze hebben opdracht gekregen het gebied veilig te stellen voordat hun baas komt.'

'Er komt dus bezoek. Waarom hoor ik dat nu pas?'

'Volgens de beveiligers is het een onaangekondigd bezoek, meneer. Hun is bevolen het stil te houden.'

'Juist, ja.' Zorin legde het verslag neer dat hij had zitten lezen. 'En heeft deze voorhoede toevallig laten weten welke hoge ome ons met een bezoek gaat vereren?'

'Nee, meneer. Ze zeiden alleen dat hij onderweg is. Meer weet ik niet.'

Zorin fronste. Iemand van de hoge bonzen had blijkbaar besloten een onaangekondigd bezoek te brengen aan Rostov aan de Don, het hart van de grondoperaties in Oekraïne. Dat verbaasde de generaal niet echt. Na de verliezen op het slagveld onlangs had hij al half verwacht dat er iemand uit Moskou zou komen. Er hadden geruchten de ronde gedaan over een zuivering binnen het Kremlin. De strooplikkers van de president zouden zenuwachtig geworden zijn en moesten daarom actie ondernemen. Ze zouden wel een van de grote jongens sturen. De minister van Defensie wellicht, of de stafchef, om hun baas te laten zien dat ze de zaken onder controle hadden. Dan zouden ze generaal Zorin treffen, aandachtig naar landkaarten kijken en trainingen bijwonen, zodat het leek alsof ze wisten waar ze mee bezig waren.

‘Waar zijn ze nu?’ wilde Zorin weten.

‘Ze zitten in de lobby te wachten, meneer.’

‘Goed dan.’ Zorin schoof achter zijn bureau vandaan, trok zijn jasje recht en zette zijn pet met klep op. ‘Laten we maar naar beneden gaan om ons onverwachte bezoek te begroeten.’

Zorin beende zijn kantoor uit naar de trap, met Solakov en zijn persoonlijke lijfwacht, kolonel Dolgov, naast zich. Zorin nam nooit de lift, want hij wilde graag in vorm blijven. ’s Ochtends jogde bij tien kilometer, gevolgd door een serie sit-ups, push-ups en vier minuten planken. Hij bezat een ijzeren discipline en woog nog hetzelfde als toen hij veertig jaar geleden een jonge Spetsnaz-officier was. Door zijn vastberadenheid was hij snel opgeklommen. Als Afghanistan-, Tsjetsjenië- en Georgië-veteraan had Zorin de reputatie opgebouwd een van de capabelste generaals in Rusland te zijn. Hem waren de Orde van Militaire Verdienste en de titel Held van de Russische Federatie toegekend. Sommigen hadden hem zelfs genoemd als mogelijke opvolger van de president.

Maar toen had hij de leiding over de missies in Oekraïne

overgenomen. Zorin was door de president zelf aangesteld en had de opdracht gekregen het moraal binnen de belegerde Russische troepen te herstellen. Helaas werd hij vanaf het begin al gedwarsboomd door de mensen die boven hem stonden, mannen die het vullen van hun eigen zakken belangrijker vonden dan het winnen van de oorlog op de grond. Ze pakten wat ze pakken konden en snoepten geld weg van het budget voor defensie, terwijl de troepen van Zorin in de vleesmolen verdwenen.

Zorins ster was snel verbleekt. Hij wist zeker dat zijn bazen hem tot zondebok wilden maken van de afgrijselijke verliezen die ze aan het front hadden geleden, om zo zichzelf te beschermen. Daarmee gingen ze handig voorbij aan het feit dat de Oekraïners zonder Zorins methodische voorbereiding hun verdedigingsposities in een vloek en een zucht onder de voet hadden gelopen.

Vergeet het maar, zei Zorin tegen zichzelf. Ik ga de schuld niet op me nemen voor de klootzakken in Moskou.

Mooi niet.

In de lobby stond een groep lijfwachten op hem te wachten. Zorin telde er vier: vals ogende gestaltes gekleed in een donker pak en een helderwit overhemd. De in holsters gestoken pistolen deden hun jasjes opbollen. Drie droegen een zonnebril met gebogen montuur, alsof ze midden in de zomer als lijfwacht in Beverly Hills werkten in plaats van op een grijze ochtend eind juni in Rostov aan de Don.

Een van de zwaargewichten zag Zorin en kwam recht op hem af. Hij was lang, slank, een jaar of veertig en had een lang gezicht en dunne lippen. Vanonder zware oogleden tuurden ogen zo zwart als Siberische kooltjes naar hem.

Zorin voelde een steen in zijn maag. Hij had de lijfwacht direct herkend. Deze kerel had hij bij verschillende staatsgelegenheden en briefings van de veiligheidsraad ontmoet, nooit op meer dan een paar stappen van de president vandaan. Vadim Sergejevitsj Lepski, hoofd van de SBP, de pre-

sidentiële veiligheidsdienst, de Moskouse versie van de geheime dienst.

Er kon maar één reden zijn dat Lepski onaangekondigd naar het hoofdkwartier van het Zuidelijk Militair District kwam, wist Zorin: zijn baas was onderweg.

Naast Lepski paradeerde een korte, pezige kerel. Zijn piskleurige haar was tot stekeltjes geschoren, als een legerrekrut die op het punt stond ontgroend te worden. Zijn ogen waren net twee stippen op een enorm stuk bleek vlees. Dunne wenkbrauwen liepen als twee flipperarmen schuin naar beneden. Een ondergeschikte, nam Zorin aan. Hij slikte de groeiende misselijkheid weg, dwong zichzelf te glimlachen en stak een hand uit naar Lepski.

‘Vadim Sergejevitsj, wat een aangename verrassing.’

Lepski pompte zijn hand op en neer en zijn lippen vertrokken zich tot een vreemde grijns. ‘Je hebt geluk dat je zo’n groot soldaat bent, generaal. Weet je waarom? Nee? Omdat je verdomd slecht bent in bullshit.’

Zorin glimlachte zwakjes. Lepski zwaaide met een hand naar de kerel naast hem, de bleke zwaargewicht met de flipperarmachtige wenkbrauwen.

‘Dit is Alexej Golikov,’ zei hij. ‘Mijn rechterhand.’

Zorin glimlachte ter begroeting. Golikov staarde terug met een gezicht dat in beton gegoten leek. Nadat Zorin zijn rechterhand aan de zwaargewichten had voorgesteld, wendde hij zich weer tot Lepski en zei nerveus: ‘Wat brengt jou hier, Vadim?’

‘De president is onderweg hiernaartoe, generaal,’ antwoordde Lepski. ‘Hij komt je een bezoek brengen.’

‘Wanneer?’

Lepski keek op zijn Patek Philippe-horloge en fronste. Waarschijnlijk had die kerel er een la vol van in Moskou, dacht Zorin. Er gingen geruchten dat Lepski een van de grootste fortuinen van heel Rusland had vergaard. Een biljoen roebels, werd er gezegd.

‘De autocolonne zou hier over vijftig minuten moeten

zijn. Ze komen rechtstreeks van het presidentiële straalvliegtuig.’

Zorin stond doodstil. Hij voelde een lichte tinteling in zijn nek, maar bleef glimlachen.

‘Uitstekend. Mag ik naar de reden van zijn bezoek vragen?’

Lepski moest het ongemak in Zorins stem hebben gehoord, want hij legde een vlezige hand op de schouder van de generaal en lachte amicaal.

‘Geen stress, generaal. Niets om je zorgen over te maken. Je wordt niet ontslagen of zo. Dit is gewoon een routinematige pr-aangelegenheid. De baas wil in het bijzijn van de media ten tonele verschijnen. Hij vindt het belangrijk om de kijkers thuis te laten zien dat hij niet bang is. Vooral na de recente... gebeurtenissen. Je snapt wel wat ik bedoel.’

Zorin knikte.

Twee weken daarvoor had de oorlog zich tot op Russische grond uitgebreid. Vier dagen en nachten lang hadden Oekraïense drones doelen over de grens, in Rostov en op andere plekken aangevallen. Opslagplaatsen en fabrieken hadden schade opgelopen, legerbarakken waren vernietigd en tientallen mensen waren omgekomen. Het Kremlin had ongevallen ter plekke openlijk als oorzaak voor de explosies aangewezen, maar dat geloofde eigenlijk niemand. Nu probeerde de president de situatie weer in de hand te krijgen en het verhaal aan te passen. Hij wilde een beeld schetsen van een sterke leider die zelf de touwtjes in handen nam.

Routinebezoek.

Lepski zei: ‘Je bent een drukbezet man, generaal. Dat begrijp ik. Ik verzeker je dat we niet veel van je tijd in beslag nemen. Een uurtje of wat, meer niet. We bespreken de situatie kort voor de camera, zoiets. De verslaggevers zijn er een kwartier voordat de president zelf komt. Voor die tijd moeten mijn mannen het gebied natuurlijk grondig schoonvegen, te beginnen bij dit gebouw. Buiten staat nog een team dat de omliggende straten controleert,’ zei Lepski.

Voorzorgsmaatregelen, dacht Zorin bij zichzelf. Standaard werkwijze. De president zou naar een plek dicht bij de Oekraïense grens komen, een stad die onlangs door de vijand was aangevallen. Ze moesten zeker weten dat het gebied veilig was voordat de opperbevelhebber ten tonele verscheen. Verdomd zeker.

‘Natuurlijk,’ zei hij. ‘Mijn plaatsvervanger leidt je mannen graag rond.’

Lepski en zijn zwijgende rechterhand, Golikov, wisselden een betekenisvolle blik, waarna Lepski zijn schuine ogen weer op de generaal richtte en zijn keel schraapte.

‘Misschien, generaal, zou je met ons mee willen lopen bij de rondleiding? Ik wil graag een aantal dingen bespreken voordat de president er is. Protocolzaken. Tenzij je het te druk hebt, natuurlijk...’

‘Uiteraard,’ zei Zorin. ‘Dat is me een genoegen.’ En deze keer glimlachte hij alsof hij het meende. Want dat was ook zo.

Je bent uit de gevarenzone, zei Zorin tegen zichzelf, en een gevoel van opluchting overspoelde hem. De president vermoedt niets.

Ze liepen het gebouw met militaire precisie verdieping per verdieping door. Zorin was het meest aan het woord en Lepski onderbrak hem alleen af en toe met een vraag. Ze onderzochten de verschillende in- en uitgangen, bekeken mogelijke plekken voor een briefing met de president, namen het protocol voor noodgevallen door, terwijl Golikov via het *push-to-talk*-microfoontje aan zijn revers informatie doorspeelde aan zijn collega's buiten, de jongens van het kordonteam. Die zouden de toegangswegen in de gaten houden, de aangrenzende panden doorzoeken op mogelijke dreigingen, speuren naar dode hoeken en meerdere rechtstreekse routes het omliggende gebied in en uit bepalen voor het geval ze plotseling weg moesten.

Een volledige schoonveegactie. Ze lieten niets aan het toeval over.

‘Ik moet zeggen dat ik verbaasd ben dat de president ons vandaag bezoekt,’ zei Zorin. ‘Ik dacht dat hij nog steeds in Krasnodar zat om aanhangers te begroeten.’

Lepski haalde zijn schouders op. ‘De president heeft een tomeloze energie. Hij kan trouwens niet in Moskou blijven. Hij moet zijn aanhangers laten zien dat hij nog altijd niet bang is, ondanks het gevaar voor zijn leven. Zelfs als dat,’ Lepski ging zachter praten, ‘ons nog meer hoofdpijn bezorgt.’

‘Hoe bedoel je?’

‘Tegenwoordig is de entourage van de president veel groter. Jaren geleden ging het gewoon over de baas en twee of drie assistenten, soms een kerel met de nucleaire codes. Nu wil hij per se overal vergezeld worden door zijn lijfartsen, zijn masseurs, zijn eigen chef-koks. Zelfs zijn voorproever gaat met hem mee.’

‘Wat maakt dat uit? Jullie mannen hoeven de levens van zijn ondergeschikten niet te beschermen.’

‘Levenspatroon, generaal.’

Zorin wierp hem een vragende blik toe.

‘Steeds als de president Moskou wil verlaten, betekent dat ook dat onze routine verandert. Dan gebruiken mijn jongens hun eigen telefoon of creditcard niet meer. Ze gaan niet meer uit eten met hun echtgenote. Het patroon van hun leven wordt doorbroken. Dat wil de vijand. Alles waaruit hun handel en wandel kan blijken. Zo krijg je tegenwoordig iemand te pakken. Je richt je niet op de baas. Nee, je kijkt in plaats daarvan naar de mensen die hem omringen. De buitenste kring. Het zwakke punt in elk beveiligingsteam.’

‘Maar jullie moeten toch voorzorgsmaatregelen hebben genomen?’

‘Natuurlijk. We zijn niet achterlijk. Tegenwoordig gaan we op zwart als we reizen. Maar nu moeten we ons ook druk maken om de entourage van de president. Er hoeft maar het geringste fout te gaan, generaal. Iemand die online een vlucht boekt of een auto huurt.’

‘U denkt dat er iemand zo snugger is de mensen om de president heen in de gaten te houden?’

‘Ik ga van het ergste uit. Dat is mijn werk,’ snauwde Lepski. ‘Geloof me, er komt een moment dat iemand de president probeert te vermoorden. En dan komt dat niet doordat mijn mannen verslaptten. Dan komt dat doordat een of andere stomme idioot slordig omging met zijn digitale voetafdruk.’

Na het doorlopen van de bovenste verdieping wreef Lepski bedachtzaam over zijn kaak en zei: ‘Dit ziet er allemaal heel goed uit. Nu moeten we het dak bekijken.’

‘Hoezo?’ Zorin fronste. ‘Daar is niks.’

Lepski glimlachte minzaam en zei: ‘De president wil een shot waarop hij naar de frontlinie kijkt, met jou aan zijn zijde, generaal. Dat komt op de voorpagina van alle kranten.’

Langzaam schudde Zorin zijn hoofd. ‘Dat is te ver weg, Vadim. Het is ruim honderd kilometer tot de grens. Het spijt me, maar vanaf het dak zie je geen reet.’

Lepski’s grijns verbreedde zich. ‘Dat hebben we eerlijk gezegd al opgelost, generaal.’

Zorin staarde de SBP-chef vragend aan en wachtte tot hij verderging.

‘Op vijftien kilometer naar het westen hebben onze jongens een stel olietankers geparkeerd,’ vervolgde Lepski. ‘Die zijn volgepropt met explosieven. Zodra de president er is, brengen we ze tot ontploffing. Dan geven we een verklaring af dat de eenheden vijandelijke saboteurs waren die heimelijk de grens waren overgestoken voor een moordaanslag op de president. Tot stof gereduceerd door heldhaftige Russische soldaten voor ze konden toeslaan. Jij staat samen met de president op het dak en wijst naar de omhoog kringelende rook in de verte, terwijl hij je feliciteert omdat je de smerige vijand hebt vertrappt. Dan ben je een held, generaal, en zullen er medailles volgen.’

Tijdens het luisteren voelde Zorin een rilling van opwindning. Een geregisseerde aanval, waarbij Zorin aan de zijde

van de president zelf zou staan. Nog afgezien van de duidelijke propaganda die zo'n foto zou opleveren, was die een teken van de hoge status van de generaal. Het gaf aan dat hij de president was opgevallen, dat zijn ster rijzende was.

Dat zou in de komende maanden nuttig kunnen zijn, besefte Zorin. Het zou goed zijn voor zijn openbare profiel. Dan zou hij een zekere mate van faam genieten en naamsbekendheid krijgen. Daarmee was hij ten opzichte van veel van zijn collega's in het voordeel.

Lepski staarde hem aan, wachtte op een antwoord.

'Is er iets, generaal?'

Dat was een zinloze vraag. Beide mannen wisten dat Zorin akkoord zou moeten gaan met het voorstel. Tegen de president zei je geen nee, tenzij je je dood tegemoet wilde springen vanuit een privévliegtuig of voor een aanstormende metro gegooid wilde worden.

'Helemaal niks, Vadim. Dat is een uitstekend voorstel.'

Ze liepen de vergaderzaal uit, de opzichtig ingerichte hal door, langs Zorins kantoor op de hoek en het kleinere kantoor van Solakov, duwden een branddeur open en beklommen de brandtrap naar het dak.

De wind sloeg Zorin scherp in het gezicht toen hij naar buiten stapte. Lepski, Golikov en Solakov kwamen vlak achter hem aan en verspreidden zich tussen de dakventilatie-roosters en dakramen, de radiomasten en satellietschotels. De lucht was gevuld met het gezoem van generatoren en de herrie van het leven in de stad. Aan een metalen vlaggenmast wapperde een Russische vlag in de aantrekkelijke bries.

Het pand van het hoofdkwartier was gebouwd in de stijl van een Engels landhuis, met aan alle vier de kanten blokken die werden onderbroken door een centrale open binnentuin. Het keurig onderhouden terrein werd omringd door een hoog smeedijzeren hek met goud geschilderde punten. Daarachter strekte een willekeurige warboel van kantoorblokken, kerken met uivormige koepeldaken en betonnen torenflats zich uit tot de noordelijke oever van de

rivier de Don. Uiteindelijk vervaagde de stad tot een lappendeken van lage, glooiende vlakten en tarwevelden met hier en daar groepjes moerbeibomen. Kozakkenlandschap. Het oude Rusland.

Naar het westen, iets verder dan de horizon, lag de grens met Oekraïne.

In de strijd tegen de vijand waren honderdduizend van generaal Zorins landgenoten afgeslacht en nog veel meer waren er zwaargewond geraakt. Hij deelde de pessimistische visie van sommige mede-officieren, dat de oorlog niet kon worden gewonnen, niet. Als doorgewinterde nationalist had hij in zijn jeugd het geloof in de aangeboren superioriteit van het Russische leger meegekregen. Het land van Peter de Grote en Alexander Soevorov, de vernietigers van het *Grande Armée* van Napoleon en overwinnaars bij Stalingrad. Zorin geloofde dat geen situatie zo grimmig kon zijn of die kon worden hersteld.

Maar Zorin was nog ergens anders van overtuigd. Zolang het huidige regime de boel telkens verklootte zou de overwinning buiten bereik blijven.

Een paar passen van hem vandaan stonden Lepski en Golikov op gedempte toon te praten; ze bespraken vermoedelijk camerahoeken, afstanden en timing.

Ze zorgden ervoor dat alles klaarstond en de door het Kremlin goedgekeurde broodschrijvers het moment konden vastleggen. Zorin bleef geduldig wachten. Solakov stond vlak bij hem met zijn handen achter zijn rug en zweeg.

Lepski en Golikov moesten ergens om lachen. Lepski stopte met lachen en brabbelde iets in zijn microfoon. Hij overlegde met het kordonteam, gokte Zorin.

Lepski wisselde een snelle blik met zijn stekelharige plaatsvervanger en liep vervolgens naar Zorin toe.

‘Het buitenste kordon is veiliggesteld, generaal. We hebben de president groen licht gegeven. De autocolonne is nu onderweg en kan er elk moment zijn.’

Er kwam een paniekgedachte bij Zorin boven.

‘Ik moet onmiddellijk weer naar beneden, Vadim.’ Hij gebaarde naar zijn kantoorkleding. ‘Ik moet mijn officiële tenue aantrekken voordat de president er is.’

Lepski wuifde zijn zorg weg. ‘Maak je niet druk, generaal. Je kunt in deze kleding prima de president ontmoeten. Zo lijkt je een man van daden. Dat is goed voor je imago.’

Lepski glimlachte en wierp weer een blik op Golikov. Toen drukte hij een vinger tegen zijn oortje en ging verder met zijn gesprek op de zender. Zorin keek toe en wachtte. Hij wist dat er via het kanaal een constante stroom informatie zou volgen van de jongens uit de voorhoede, het kordonteam en de lijfwachten die met de presidentiële autocolonne meekwamen. Ze zouden elkaar op de hoogte houden over locaties en timing en constant de omgeving afspeuren naar dreigingen. Ze werkten als een goed geoliede machine samen.

Na drie minuten zei Lepski in zijn microfoon: ‘Goed, we zijn zover. Iedereen heeft zijn plaats ingenomen.’

Hij keek op naar Zorin en grijnsde.

‘De president komt nu voorrijden,’ zei Lepski en hij liep naar de borstwering die om het dak heen liep. ‘Kom, generaal, vanaf hier kun je de autocolonne zien. Eersterangsplekken.’

Met een handgebaar liet hij Zorin bij zich komen. Die liep naar de kniehoge borstwering toe en keek naar de centrale binnenplaats beneden. Vijf verdiepingen lager zag hij een colonne van vijf voertuigen over de toegangsweg kruipen die van de poort naar de met flagstones geplaveide binnenplaats leidde. Het was een Aurus Senat-limousine, met twee Mercedes-Benz G-wagons ervoor en twee erachter. Twee Ural model cT-lichtgewichtmotoren met zijspan vormden de voorhoede.

De G-wagons en de Senat waren allemaal gepantserde modellen. Kogelwerend glas bestand tegen een 7.62mm-kogel, run-flat tires, een noodstelsel voor zuurstof aan boord en de carrosserie stevig genoeg om de klap van een

bermbom of landmijn op te vangen. Zorin gokte dat er in elke G-wagon vier lijfwachten zaten, plus nog eens twee in de Senat bij de president achterin, met zijn stafchef en zijn persattaché.

De voertuigen kwamen voor de hoofdingang tot stilstand. De motorrijders stapten af en Zorin wachtte tot ook de president uit zijn gepantserde limousine zou komen. Solakov stond gehoorzaam met zijn armen voor zijn brede borst geslagen naast de generaal en kolonel Dolgov bleef op een paar passen afstand staan.

Direct achter zich, op zes uur, hoorde Zorin Golikov in zijn zender praten en met de zwaargewichten op de grond overleggen.

Het passagiersportier van de Senat ging open.

‘Kijk, generaal,’ zei Lepski. ‘Daar is hij.’

Zorin schoof dichterbij de borstwering en leunde over de rand om het beter te kunnen zien. Toen voelde hij hoe hij een duw in de rug kreeg. Zorin schoot onbeheersbaar naar voren met maaiende armen en klauwde naar de lucht. Er ontsnapte hem een geschrokken kreet en toen viel hij over de borstwering en stortte hij naar de grond vijf verdiepingen lager.

En het laatste wat Gennadi Zorin zich nog herinnerde – het allerlaatste, een fractie van een seconde voordat zijn hersenen tegen de flagstones kapotsloegen, voordat zijn botten door de klap verbrijzelden en zijn organen tot moes werden geslagen – was dat hij de president toch niet te slim af was geweest.

2

Zes maanden later.

Kazerne Campbell, Swanbourne, Perth

Op een snikhete dag begin december beende sergeant Quade Dempsey even na tien uur 's morgens doelbewust de mess van de hogergeplaatste onderofficieren in.

Sergeant-majoor Luke Carter zag de Australiër zodra die de ruimte binnenkwam; hij was niet te missen. Het was een boom van een kerel, gigantisch, groter dan hij er op de foto's in zijn dossier uitzag. Hij was ongeveer een meter negentig lang, was pezig en had brede schouders. Hij moest een borstomvang van minstens honderdtwintig centimeter hebben, gokte Carter, en zijn armen hadden een spanwijdte van een 787 Dreamliner. Een gezicht met sproeten werd omlijst door kort rossig haar en een vlamvend rode baard.

Net een lucifer waar ze steroïden in hadden gepompt, had de chauffeur een dag eerder tijdens de rit vanaf het vliegveld tegen Carter gezegd bij zijn omschrijving van Dempsey. Nu begreep Carter wat de kerel had bedoeld.

Carter zag dat de Australiër de ruimte afspeurde. Dempseys blik bleef op de Brit rusten. Om kwart over tien 's morgens waren de meeste jongens van het Australische SAS-

regiment klaar met ontbijten; een handjevol onderofficieren werkte verspreid in de mess een extra hap calorieën weg. Carter zat alleen aan een tafeltje in de uiterste hoek en dronk zwarte koffie. Zijn vierde kop die ochtend. Hij inhaleerde het spul zo ongeveer. Negentien uur op een vlucht van Qantas rechtstreeks van Heathrow naar Perth. Dat was nogal een reis om een kandidaat te ontmoeten, dacht Carter.

Toch was hij blij dat hij van Hereford weg kon.

Op dit moment wil ik zo ver mogelijk van die klotemplaats vandaan zijn.

Er waren vijftien maanden verstreken sinds Carters oudere broer bij een geheime operatie in Oekraïne was omgekomen. Het hoofdkantoor had de omstandigheden rond de dood van Jamie snel in de doofpot gestopt tijdens de gebruikelijke schoonmaakactie na een operatie. Het Regiment had de naam de waarheid te verbergen. Alleen Luke, de commandant van het 22^e SAS en een paar hogergeplaatste leden van het bestuur van Six kenden het volledige verhaal over hoe Jamie een kernramp had helpen voorkomen. Daarmee had hij het ultieme offer gebracht. De jongens hadden in stilte om een kameraad gerouwd en gingen daarna weer aan de slag.

Zo makkelijk was het voor Luke niet.

Zijn broer was schandalig behandeld door het Regiment. Vanaf het moment dat Jamie het terrein van Credenhill op was gelopen had hij mensen tegen de haren in gestreken. Hij had geweigerd mee te doen aan de politieke spelletjes en het verraad, botste met de carrièrejagers en met wie op onderscheidingen uit was, de jongens die het belangrijker vonden op te klimmen dan hun werk als soldaat te doen. In ruil daarvoor hadden ze Jamie verstoten.

Luke was anders dan zijn broer. Jamie was nooit een conformist geweest: hij kon absoluut niets door de vingers zien, terwijl Luke altijd voor de middenweg koos. Hij was een realist. Hij wist hoe je binnen de grenzen bleef en kon met de andere jongens overweg. Binnen elke instelling speelde

altijd een bepaalde mate van bedrijfsgezeik. Dat hoorde bij het leven. Dat was hij ook bij de paramilitairen tegengekomen en hij had ermee leren leven. Hij twijfelde er niet aan dat het ook binnen het Regiment voorkwam, maar hij nam aan dat Jamie de situatie met zijn irritante karakter en korte lontje had verergerd.

Toen was Luke in zijn broers voetsporen getreden, door de selectie gekomen en had hij het recht verworven de baret met de gevleugelde dolk te dragen. Op dat moment was hij achter een ongemakkelijk feit gekomen.

Op het moment dat Luke zich bij het Regiment aansloot had hij zijn hele loopbaan al uitgestippeld. Hij zag voor zich hoe hij in Squadron E werd geplaatst, daarna een baan bij de afdeling Training. Misschien een aanstelling als officier met een leidinggevende functie binnen een van de afdelingen. Daarna pensioen, gevolgd door een lucratieve baan binnen de particuliere beveiliging. Hoe meer tijd hij echter op Hereford doorbracht – hoe verder hij de tunnel in liep –, hoe meer hij beseftte dat het leven als Regimentslid niet zo eenvoudig was als het van buitenaf had geleken.

Luke was altijd in de eerste plaats een strijder geweest, een toegewijde beroepsmilitair. Hij wilde soldaat zijn en zichzelf tot het uiterste drijven. Hij had nog nooit iets gestolen, was nooit opgepakt voor rijden onder invloed en had zich nooit ingelaten met drugs of zo. In zijn onschuld had hij aangenomen dat dat voldoende was om hogerop te komen.

Dat was fout gedacht.

Plotseling werkte hij samen met een groep gewetenloze, uiterst gemotiveerde hufters die met elkaar vochten om een kans om op te klimmen. Sommige jongens waren bereid om over de rug van hun maten hun eigen carrière te bevorderen. Andere waren slechte soldaten, maar kregen nog steeds promotie, omdat ze wisten hoe ze iemand erbij moesten lappen.

Luke Carter had gezien hoe dat een van zijn beste vrien-

den overkwam, een Welshe arbeider uit de South Wales Valleys. Ze hadden samen de selectie doorlopen en gingen vaak samen zuipen tijdens hun periode bij de Paramilitairen.

Toen had hij zijn aanstelling gekregen. Diezelfde kerel droeg ineens een tweedjasje en brogues en praatte met het chique accent van een Engels schooljongetje. Hij sloot zich aan bij de vrijmetselaars en ging zelfs naar de plaatselijke kerk.

Hij negeerde zijn maten in de andere rangen en deed zijn best om bij de hoge omes te horen; hij snapte maar niet dat de jongens van Eton iemand zoals hij nooit zouden accepteren. Dat was alsof je een puzzelstukje op een verkeerde plek probeerde te drukken. Je kon dezelfde kleding dragen als die rijke klootzakken, dezelfde mess gebruiken, naar dezelfde officierenbals gaan, maar je zou nooit deel uitmaken van hun kringetje. Uiteindelijk zouden ze je de grond in trappen.

Nadat Carter naar Squadron E was overgeplaatst en twee jaar bij de Wing zat, stagneerde zijn eigen loopbaan. Hij was niet bereid tot het stroopsmeren dat nodig was om hogerop te komen. Langzaamaan was het leven binnen het 22^e SAS in een desillusie veranderd. Hij vond het werk als soldaat nog steeds geweldig, maar een aanstelling interesseerde hem geen donder meer.

Kort na de dood van zijn broer kwam Carter tot een besluit. Hij zou sergeant-majoor blijven, zich richten op wat hem het beste afging: vechten. Iets goeds met zijn leven doen, het verschil maken en dan vertrekken zodra hij daar klaar voor was. De onderofficieren vormden toch de ruggraat van het Regiment. Dat waren de jongens die zich in het hart van de actie bevonden. Ze lieten het management over aan de huichelachtige hufters.

Ik eindig niet als Jamie, vergeet het maar.

Maar er was nog een reden dat Carter zo graag een paar dagen van Hereford weg had willen zijn.

In de weken na Jamies uitvaart had hij verontrustende

geruchten gehoord op het kamp. Er werd gefluisterd over criminaliteit binnen Squadron G en hogergeplaatste Regimentsleden die betrokken waren bij behoorlijk duistere zaakjes. Diefstal, drugs dealen, zelfs moord. Zijn broer had kort in Squadron G gediend, maar was even voor hij naar Oekraïne werd uitgezonden naar Squadron A overgestapt. Dan waren er ook nog die meldingen van een schietpartij buiten een pub in Madley, volgens de plaatselijke geruchtenmachine een mislukte aanslag op een SAS'er. Was Jamie bij sinistere zaken betrokken geraakt?

Dat had Luke aan het denken gezet.

Hij had eens wat rondgevraagd en met maten van Jamie gesproken, de paar die hij binnen het Regiment nog had. Die werkten niet mee. Niemand wilde iets zeggen. Zwijgplicht.

Toen had een van de ouwe rotten in Squadron G ongeveer een maand later contact met Luke opgenomen en gevraagd of hij iets met hem wilde gaan drinken. Tom Farrell was een bescheiden man uit Ulster. Een familieman en een fatsoenlijke kerel. Dat dacht Carter tenminste.

Bij een paar pints London Pride kwam Farrell met een botte waarschuwing.

Trek je maar terug, jongen. We weten allebei waar ik het over heb. Laat alles rusten, oké?

Het verhaal zal nooit naar buiten komen. Daar hebben de hoge omes wel voor gezorgd. Het is diep begraven, jongen. Verdomd diep begraven. Ik vertel je dit voor je eigen bestwil. Als je vragen blijft stellen, help je je carrière om zeep. Begrepen?

Luke was geneigd geweest tegen de oudere man te zeggen dat hij kon oprotten. Toch wist hij diep vanbinnen dat Farrell gelijk had.

Hij had gehoord dat er jongens naar de duistere zijde waren overgelopen, Regimentsleden die hun zakken hadden gevuld of verslagen hadden verzonnen, zodat ze zichzelf naar voren konden schuiven voor een onderschei-